

**ВИРОК
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ**

м. Луцьк

06 грудня 2024 року

Луцький міськрайонний суд Волинської області у складі
головуючого судді - Данелюк О.М.

за участю секретаря судового засідання - Пуклі Ю.А.

прокурора - Семенюка А.Я.

захисника - Єлова В.А.

розглянувши у відкритому судовому засіданні в порядку спеціального судового провадження за відсутності обвинуваченої (in absentia) обвинувальний акт у кримінальному провадженні, внесеного до ЄРДР за № 22024030000000095 від 18.07.2024 року, що надійшов з Волинської обласної прокуратури, відносно:

Арифової Людмили Анатоліївни, 28 червня 1965 року народження, уродженки міста Березінки Пермської області, російської федерації, зареєстрована та проживаюча за адресою: Запорізька область, місто Мелітополь, вулиця Чкалова, будинок 404, громадянка України.

раніше не засуджувалася

у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.7 ст. 111-1 КК України,

ВСТАНОВИВ:

Верховною Радою України Радянської Соціалістичної Республіки схвалено 24.08.1991 «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України - Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій.

До системи адміністративно - територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема і Запорізька область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Згідно з вимогами ст. ст. 72, 73 Конституції України питання про зміну території України вирішується виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених Конституцією, та проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області.

Луцький міськрайонний суд
Волинської області

Данелюк

*321*40088013*1*1*

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1991 російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та російська федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

Відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та російська федерація уклали 31.05.1997 Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 02.03.1999 № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 - 3 зазначеного Договору, Російська Федерація (далі - рф) зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загально визнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та рф про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований рф 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької, Луганської, Запорізької та інших областей відноситься до території України.

Незважаючи на вищевикладене, 21.02.2022 рф визнано так звані «донецьку народну республіку» та «луганську народну республіку» незалежними державами, попередньо впроваджуючи в період 2013-2022 років, із застосуванням засобів масової інформації, ідеї єдиного російського народу та відсутності української нації, вчиняючи неоголошені та приховані вторгнення на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств рф, організовуючи та підтримуючи терористичну діяльність, направлену на окупацію Донецької та Луганської областей та порушення територіальної цілісності України.

Надалі «президент» рф оголосив 24.02.2022 про рішення розпочати так звану військову операцію в Україні.

Після цього, збройними силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і збройних сил рф, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військовим штабам і складам Збройних сил України, а також підрозділами збройних сил та інших військових формувань рф 24.02.2022 здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна

через державний кордон України, який проходить територіями Автономної республіки Крим, Запорізької, Донецької, Луганської, Харківської, Херсонської, Миколаївської, Сумської, Чернігівської та інших областей, і здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, окупували частину вказаної території, організували проведення псевдо-референдумів та прийняття незаконних, з огляду на норми міжнародних актів, рішень щодо включення окупованих територій Донецької, Запорізької, Луганської, Херсонської областей до складу суб'єктів рф, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час і призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

У свою чергу, указом Президента України № 64/2022 від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану», введено воєнний стан на всій території України, дія якого неодноразово продовжувалася та який триває по даний час.

Відповідно до ч. 2 ст. 9 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» Кабінет Міністрів України, інші органи державної влади, військове командування, військові адміністрації, Верховна рада Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування здійснюють повноваження, надані їм Конституцією України, цим та іншими законами України.

Відповідно до ст.9 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2012 № 1207-VII, державні органи та органи місцевого самоврядування, утворені відповідно до Конституції та законів України, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території діють лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Будь-які органи, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території та їх діяльність вважаються незаконними, якщо ці органи або особи створені, обрані чи призначені у порядку, не передбаченому законом.

У ході розвитку подій, пов'язаних з військовою агресією рф та окупацією ряду населених пунктів Запорізької області, станом на 24.02.2022 Арифова Л.А. постійно проживала на території м. Мелітополя та, відповідно, останній були достовірно відомі наведені вище факти розв'язання та ведення рф агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, захоплення державних установ, організацій та військових частин, оскільки ці події широко висвітлювались більшістю засобів масової інформації, та набули розголосу у місцевого населення.

У свою чергу, громадянка України Арифова Л.А., відповідно до вимог ст. 68 Конституції України, зобов'язана неухильно додержуватися Конституції України та законів України, актів Президента України і Кабінету Міністрів України, наказів та інших нормативно-правових актів.

З 25.02.2022 по даний час Мелітопольська міська територіальна громада, та ряд інших селищних, міських і сільських територіальних громад Запорізької області перебувають під окупацією збройних сил рф, що зафіксовано відповідним Переліком, затвердженим Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 22.12.2022 року № 309.

Після остаточної військової окупації м. Мелітополь Запорізької області, представниками збройних формувань російської федерації узурповано всі владні повноваження на тимчасово окупованій території громади шляхом збройного захоплення адміністративних будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, встановлення інституту військових комендатур, запровадження тотального контролю та жорсткого управління у всіх сферах життєдіяльності громади.

Продовжуючи встановлення тотального контролю та розповсюджуючи свою владу на захоплених військових шляхом територіях Мелітопольської міської територіальної громади, представники збройних формувань рф, діючи за підтримки місцевих колаборантів, окупаційної адміністрації та інших лояльних до держави-агресора верств місцевого населення із числа діючих та колишніх співробітників судових та правоохоронних органів України, всупереч порядку, встановленому Конституцією України, Законами України «Про судоустрій і статус суддів», «Про забезпечення права на справедливий суд», «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» та іншими нормативно-правовими актами, створили 03.04.2023 незаконний судовий орган, наділивши його всіма необхідними владними повноваженнями, так званий «Мелітопольский межрайонный суд» (мова оригіналу), який розташований за адресою: Запорізька область, м. Мелітополь, вулиця Шмідта, будинок 11.

Відповідно до Федеральних Законів рф № 7-ФКЗ «О принятии в российскую федерацию Запорожской области и образовании в составе российской федерации нового субъекта - Запорожской области», № 87-ФЗ «О создании судов российской Федерации на территории Запорожской области о внесении изменений в отдельные законодательные акты Российской Федерации» так званий «Мелітопольский межрайонный суд» (мова оригіналу) входить у склад судової системи рф, юрисдикція якого розповсюджується на територію м. Мелітополь, Акімівського, Веселівського, Мелітопольського та Приазовського районів.

Положеннями п. 6 ч. 1 ст. 1-1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII визначено, що окупаційна адміністрація рф це сукупність державних органів і структур рф, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних рф самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Всупереч указаним правовим нормам, після повної окупації міста Мелітополь, Мелітопольського району та інших територіальних одиниць Запорізької області військовослужбовцями збройних сил рф, Арифова Л.А., маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, а відтак усвідомлюючи суспільно небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, водночас підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у тому числі щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів рф, які передбачають перебування України у сфері її впливу, а також з корисливих мотивів та хибного почуття кар'єризму, у порушення вимог ст. 65 Конституції України, якою передбачено обов'язок громадян України щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, вирішила використати факт встановлення окупаційної влади на території Мелітопольської міської територіальної громади та ряду інших населених пунктів Запорізької області у своїх особистих інтересах та не пізніше червня 2023 року, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлений, будучи обізнаною із діяльністю Мелітопольського міжрайонного суду Запорізької області, оскільки до моменту повномасштабного військового вторгнення рф до України, тривалий час обіймала посаду державної служби в апараті вказаного суду - секретаря судового засідання, діючи всупереч інтересам держави України, її суверенітету та територіальної цілісності, підтримуючи агресію російської федерації проти України, погодилась на пропозицію представників держави-агресора російської федерації та добровільно зайняла посаду «заместителя начальника общего отдела» (мова оригіналу) у незаконному судовому органі так званому

«Мелітопольском межрайонном суде» (мова оригіналу), створеному на тимчасово окупованій території.

Після цього, з метою представлення окупаційній владі своєї особистої прихильності, формування в населення окупованої частини території Запорізької області, в тому числі Мелітопольської міської територіальної громади, де зареєстрована юридична адреса та фактичне місцезнаходження згаданого незаконного судового органу, думки невідворотності встановлення та утвердження російської окупації частини території України, як єдиної законної влади на цій території, просуваючи ідеї проросійської спрямованості, незворотного і стабільного існування на теренах Запорізької області влади рф та ідей «російського світу», Арифова Л.А., являючись «заместителем начальника общего отдела Мелітопольского межрайонного суда» (мова оригіналу), забезпечувала становлення та зміцнення окупаційної влади рф шляхом безпосередньої участі у функціонуванні незаконно створених окупаційних органів судової влади рф на окупованій території України (Запорізька область), виконання функцій представника окупаційної судової влади рф з метою недопущення контролю української влади на території Запорізької області, реалізацію незаконної правової політики держави-агресора у різних сферах держави та виконувала інші функціональні обов'язки, що полягали у здійсненні контролю за веденням діловодства в суді, готуванні проектів розпорядчих документів у межах своєї компетенції, взаємодії з іншими окупаційними органами та структурними підрозділами суду в межах своєї компетенції.

Діючи у такий спосіб та добровільно зайнявши посаду у незаконному судовому органі, створеному на тимчасово окупованій території та виконуючи, в період не пізніше з червня 2023 року по даний час, функції «заместителя начальника общего отдела Мелітопольского межрайонного суда» (мова оригіналу), на тимчасово окупованій території Запорізької області, забезпечуючи організаційне забезпечення роботи суду, Арифова Л.А. здійснила колабораційну діяльність.

Таким чином, своїми умисними діями, які виразилися у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконному судовому органі, створеному на тимчасово окупованій території, Арифова Людмила Анатоліївна вчинила кримінальне правопорушення, передбачене ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Прокурор у кримінальному провадженні - начальник відділу нагляду за додержанням законів регіональним органом безпеки Волинської обласної прокуратури в судовому засіданні обставини, визначенні в обвинувальному акті підтримав у повному обсязі, в обґрунтування винуватості обвинуваченої зазначив, що показання свідків та подані письмові докази підтверджують протиправність злочинних дій Арифової Л.А., а кваліфікація кримінального правопорушення є вірною для того, щоб довести винуватість останньої у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.7 ст. 111-1 КК України, поза розумним сумнівом.

Судовий розгляд у межах даного кримінального провадження здійснювався за відсутності обвинуваченої Арифової Л.А. (in absentia), яка показань суду не надавала, будь-яких клопотань від останньої на адресу суду також не надходило.

Відповідно до ухвали Луцького міськрайонного суду Волинської області від 28.10.2024 постановлено здійснювати спеціальне судове провадження за обвинувальним актом відносно Арифової Людмили Анатоліївни, яка обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.7 ст. 111-1 КК України.

Повістки про виклик обвинуваченої Арифової Л.А. у судові засідання, а також інформація про процесуальні документи, надсилались та публікувались відповідно до вимог ст. 323 КПК України.

Судом вживались заходи для виклику обвинуваченої Арифової Л.А. для забезпечення доступу до правосуддя, у зв'язку із чим остання викликала в судові засідання в порядку ст. 323 КПК України.

Повістки про виклик опубліковувалися у засобах масової інформації

загальнодержавної сфери розповсюдження, а саме у газеті «Урядовий кур'єр», на офіційному веб-сайті Луцького міськрайонного суду Волинської області, а також на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора.

Таким чином, суд вважає, що наявні у справі документи свідчать про відмову Арифової Л.А., яка в свою чергу повинна була знати про розпочате кримінальне провадження, від здійснення свого права предстати перед українським судом за діяння вчинені на території суверенної України, юрисдикцію якої обвинувачений над собою не визнає, та захищати себе безпосередньо в такому суді, а так само свідчать про її наміри на ухилення від кримінальної відповідальності.

У той же час, ухилення обвинуваченої Арифової Л.А. від правосуддя, суд оцінює як реалізацію останньої її невід'ємного права на свободу від самозвинувачення чи самовикриття (п/п. «g» п. 3 ст. 14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, ст. 63 Конституції України), як одну з ключових гарантій презумпції невинуватості.

Водночас, дане кримінальне провадження здійснювалось за обов'язковою участю захисника, який був забезпечений державою з Регіонального центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги у Волинській області.

Захисник обвинуваченої Арифової Л.А. у судовому засіданні зазначив, що здійснюючи судовий розгляд у відсутності обвинуваченої неможливо встановити наявність підстав для звільнення обвинуваченої від кримінальної відповідальності, зокрема, чи вчинені інкриміновані дії нею умисно чи під впливом, наприклад, фізичного або психічного примусу, застосованого відносно нього або членів його сім'ї, а докази сторони обвинувачення ґрунтуються виключно на припущеннях, у зв'язку з чим, виходячи з принципів презумпції невинуватості, просив виправдати обвинувачену у пред'явленому обвинуваченню за недоведеністю вчинення ним правопорушення.

Враховуючи наведене, суд вважає, що стороною обвинувачення та судом вживалися достатні заходи щодо дотримання прав обвинуваченої Арифової Л.А. на захист та доступ до правосуддя, з урахуванням здійснення спеціального досудового розслідування та спеціального судового провадження.

Винуватість обвинуваченої Арифової Л.А. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.7 ст. 111-1 КК України, а саме умисних діях, які виразилися у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконному судовому органі, створеному на тимчасово окупованій території, підтверджуються наступними доказами.

Допитаний в судовому засіданні свідок Бахасєв Ігор Махмудович повідомив що до моменту повномасштабного вторгнення рф до України свідок обіймав посаду голови Мелітопольського міськрайонного суду Запорізької області, у зв'язку із чим особисто знайомий з обвинуваченою Арифовою Людмилою, котра працювала в указаному суді на посаді секретаря судових засідань. Після повномасштабного вторгнення і окупації міста Мелітополь суд припинив свою діяльність у місті. Свідку особисто відомо, що Арифова після цього виїхала на захід України, однак невдовзі повернулася назад до Мелітополя. Як він дізнався під час спілкування, влітку 2023 року Арифова перейшла на службу до окупаційного судового органу в місті Мелітополь, який функціонує в тому ж адміністративному приміщенні де працював Мелітопольський міськрайонний суд. На думку свідка, обвинувачена перейшла на службу в окупаційний незаконний судовий орган добровільно.

Допитаний в судовому засіданні свідок Кузьмич Тарас Миколайович повідомив що обвинувачена Арифова Людмила є матір'ю його дружини. До моменту повномасштабного вторгнення рф до України Арифова проживала в місті Мелітополь, де працювала у місцевому суді, а після окупації міста переїхала до міста Ковель де проживала спільно з донькою та його матір'ю, в будинку в місті Ковель. Стала на облік як внутрішньо переміщена особа, отримувала допомоги. Згодом Арифова з незрозумілих причин

звільнилася з Мелітопольського суду та повернулася до окупованого міста Мелітополь. Причини повернення йому не відомо. Про погрози в її бік з боку окупаційної влади, примушування до роботи на державній службі в суді на адміністративній посаді в апараті судового органу окупаційного суду свідку теж нічого не відомо.

Крім показань свідків, винуватість Арифової Л.А. у вчиненні інкримінованого їй кримінального правопорушення об'єктивно підтверджується також і іншими доказами, дослідженими судом безпосередньо у кримінальному провадженні, і зокрема.

Протоколами від 27.11.2023 та 11.12.2023 за наслідками проведення негласних слідчих (розшукових) дій стосовно обвинуваченої Арифової Людмили.

Зокрема, протоколом від 11.12.2023 зафіксовано, що в ході зняття інформації з електронних інформаційних систем - відомостей облікового запису електронної поштової скриньки за адресою, яка використовується обвинуваченою Арифовою, в розділі «вхідні» встановлено факт листування останньої з користувачем електронної пошти «Андрей Адміністратор» та одержання повідомлення від 28.11.2023, яке містить файли. Завантаженням отриманого (вхідного) повідомлення встановлено наявність 2 медіа файлів із назвою «Ф1_Арифова» та «Форма_СНИЛС», відкриттям яких зафіксоване отримання 21.04.2023 обвинуваченою внутрішнього паспортного документа російської федерації серії 3923 №104076, відомості щодо її місця народження, реєстрації за місцем проживання, фотозображення обвинуваченої, а також надання обвинуваченій окупаційною владою так званого «індивідуального особового рахунку застрахованої особи», як такої, що отримувала від так званого «управління судового департаменту запорозької області» офіційний дохід у II та III кварталах 2023 року, з яких проводилися утримання до державних фондів для формування розміру пенсійних виплат.

Тобто протоколами зафіксовано відомості про те, що з початком військового вторгнення та окупації територіальних громад Мелітопольського району Запорізької області, окупаційною владою держави-агресора незаконно створений відповідний територіальний судовий орган, до одного зі структурних підрозділів якого на службу вступила обвинувачена, де отримувала заробітну плату, здійснювала відрахування до цільового пенсійного фонду.

Протоколом від 22.03.2024 за наслідками проведення негласних слідчих (розшукових) дій стосовно обвинуваченої Арифової Людмили. Зокрема, в ході зняття інформації з електронних інформаційних систем - відомостей облікового запису, зареєстрованого у системі миттєвого обміну повідомленнями у клауд-месенджері Telegram на абонентський номер, який використовувався обвинуваченою Арифовою Людмилою, зафіксовано, що письмових додатках до протоколу відображені контакти обвинуваченої у клауд-месенджері Telegram на абонентський номер, текстові повідомлення якими вона обмінювалася з представниками окупаційних «органів внутрішніх справ», судового органу щодо: стану розгляду окупаційним судом справ про адміністративні правопорушення; переписка щодо відвідування працівниками окупаційного суду «паспортного столу» з приводу одержання паспортів рф; наказ щодо звільнення обвинуваченої зі свого попереднього місця роботи - Мелітопольського міськрайонного суду з обрахуванням стажу роботи, здійснення виплат за невикористану відпустку; переписка обвинуваченої з контактом «Лена Шаповалова російський номер» щодо пошуку Арифовою Людмилою роботи після повернення до окупованого міста Мелітополь.

Тобто протоколом зафіксовано відомості про те, що Арифова Людмила звільнилася з Мелітопольського міськрайонного суду з посади секретаря судового засідання, після чого повернулася до окупованого міста Мелітополь, де проводила пошуки свого працевлаштування. Влаштувалася на службу до незаконно створеного окупаційною владою держави-агресора територіального судового органу в цьому місті. Обвинувачена обіймає посаду в незаконному судовому органі виконує своє повноваження, забезпечуючи роботу незаконного судового органу, який узурпував повноваження законної судової влади на цій території.

Протоколом від 29.07.2024 за наслідками проведення негласних слідчих (розшукових) дій стосовно обвинуваченої Арифової Людмили. Зокрема, в ході зняття інформації з електронних інформаційних систем - відомостей облікового запису електронної поштової скриньки за адресою, яка використовується окупаційним так званим «мелітопольським міжрайонним судом запорізької області» встановлені зміст повідомлень/переписки суду. Зокрема серед інших повідомлень, текстових та фотозображень зафіксовано: таблиці обліку робочого часу працівників указанного незаконного судового органу, де серед інших зазначено обвинувачену Арифову Людмилу Анатоліївну, як таку, що обіймає посаду мовою оригіналу «заместителя начальника общего отдела»; щомісячні подання про преміювання працівників окупаційного судового органу, в тому числі заступника начальника «общего отдела» обвинувачену Арифову.

Як вбачається зі змісту вказаних подань про преміювання, обвинувачена преміювалася за «добросовісне виконання службових обов'язків в період військового стану», тобто за роботу на користь ворога в умовах окупації в незаконно створеному судовому органі.

Тобто протоколом зафіксовані відомості про те, що Арифова Людмила влаштувалася на службу до незаконно створеного окупаційною владою держави-агресора територіального судового органу у цьому місті. Обвинувачена добровільно обіймає посаду в незаконному судовому органі, належним чином в інтересах держави-агресора виконує свої повноваження, за що систематично преміюється, що вказує на добровільний і корисливий характер її колабораційної діяльності;

Протоколами слідчих дій - пред'явлення особи для впізнання за фотознімками, проведених 23.04.2024 та 14.06.2024 за участі раніше допитаних у провадженні учасників кримінального провадження свідків Яценко Олени та Бахасва Ігоря, відповідно, згідно яких останні упізнали серед осіб, пред'явлених на чотирьох фотознімках, відому їм особу обвинуваченої Арифової Людмили, з приводу колабораційної діяльності якої, свідки допитувалися.

Протоколом огляду від 29.02.2024 за наслідками проведеного слідчим огляду мобільного телефону Samsung Galaxy A72, належного Кузьмич Олені Сергіївні - доньці обвинуваченої Арифової Людмили, зокрема повідомлень спілкування у месенджерах WhatsApp та Telegram з контактом/абонентом, який використовує номер +380679586319 та записаний «Мамуличка», тобто обвинуваченою Арифовою.

В спілкуванні/переписці за 13.04.2023 присутні повідомлення, які вказують про повернення Арифової Людмили з України до тимчасово окупованих територій у Запорізькій області, маршрутом слідування через територію російської федерації, чому передували попередні суперечки між обвинуваченою та її донькою.

В переписці за 13.08.2023 є повідомлення зі змісту яких вбачається відмінність в ідеологічних поглядах Арифової та її доньки на територіальну приналежність окупованих територій України.

Цим ще раз, на переконання суду, підтверджується добровільність рішення Арифової Людмили щодо повернення на тимчасово окуповані території та послідуєчий перехід на службу в незаконно створений окупаційний судовий орган.

Протоколами оглядів від 24.07.2024, 25.07.2024, 06.08.2024, складеними за наслідками проведених слідчим оглядів спілкування/чатів у месенджерах Telegram та Viber.

Зокрема протоколами зафіксовано, що під час переписки органом досудового розслідування з абонентом, який використовує номер +380679586319, тобто обвинуваченою Арифовою Людмилою, останній надіслани 24.07.2024 файлові повідомлення з текстом повідомлення про підозру Арифовій, пам'ятка про процесуальні права і обов'язки, повістка про її виклик до слідчого. Крім того зафіксовано, що 06.08.2024 обвинуваченій Арифовій Людмилі в такий же спосіб надіслани повідомлення про прийняте слідчим суддею рішення про застосування щодо Арифової процедури спеціального досудового розслідування та повісток про її виклик як підозрюваної для участі у проведенні слідчих і процесуальних дій.

Оглядами зафіксовано, що зазначені повідомлення були переглянуті Арифовою, що свідчить про обізнаність Арифової Людмили з її кримінальним переслідуванням, необхідністю її явки до органів розслідування та суду.

Інформаціями Головного відділу захисту національної державності УСБУ у Волинській області, і зокрема: від 19.09.2023 за №54/1/3-1817; від 29.11.2023 за № 54/1/3-2222; від 04.01.2024 за № 1/3-9; від 18.07.2024 за № 54/1/3-1359; від 24.07.2024 за № 54/1/3-1405; за № 1/3-1506, наданих слідчому за наслідками проведення заходів контррозвідувального та пошукового характеру на виконання відповідних доручень, з яких вбачається, що обвинувачена Арифова Людмила добровільно залишила 11.04.2023 територію України через пункт пропуску «Ягодин» та надалі, слідуючи територією країн Європейського Союзу та російської федерації, повернулася на тимчасово окуповані території Запорізької області до м. Мелітополь, де добровільно обійняла посаду так званого «заместителя начальника общего отдела» в окупаційному судовому органі владі. До моменту повернення на тимчасово окуповану територію обвинувачена Арифова проживала в м. Ковель, спільно зі своєю донькою та її сім'єю, була зареєстрована як внутрішньо переміщена особа. Арифова Людмила використовує номер мобільного телефону +380679586319, встановлено адреси її особистої електронної пошти та електронної пошти окупаційного суду «мелитопольский межрайонный суд запорожской области» та профілів у соціальних мережах.

Протоколом огляду від 10.07.2024 за наслідками проведення огляду на ресурсі/сайті «Контур.Норматив». Зокрема оглянуто і віддруковано закон російської федерації від 03.04.2023 №87-ФЗ під назвою (мовою оригіналу) «о создании судов российской федерации на территории запорожской области и о внесении изменений в отдельные акты российской федерации». Оглядом зафіксовано, що саме цим законом створено окупаційний судовий орган «мелитопольский межрайонный суд запорожской области рф».

Відтак, з огляду на дослідженні докази, на переконання суду, обвинувачена Арифова Л.А. має достатній життєвий та професійний рівень і підготовку, щоб усвідомлювати суспільну небезпеку своїх дій, передбачати їх суспільно-небезпечні наслідки. Обвинувачена, маючи громадянські права, може не підтримувати політичний режим країни, в якій проживає, працевлаштуватися на території іншої країни тощо, але вона при цьому не отримує права шкодити суверенітетові та територіальній цілісності України чи надавати іноземній державі будь-яку допомогу в проведенні підривної діяльності проти України на шкоду таким цінностям, тим більше в якості представника окупаційної влади.

Так, відповідно до ч. 1 ст. 373 КПК України, виправдувальний вирок ухвалюється у разі, якщо не доведено, що: вчинено кримінальне правопорушення, в якому обвинувачується особа; кримінальне правопорушення вчинене обвинуваченим; в діянні обвинуваченого є склад кримінального правопорушення. Виправдувальний вирок також ухвалюється при встановленні судом підстав для закриття кримінального провадження, передбачених пунктами 1 та 2 частини першої статті 284 цього Кодексу.

Фізичний або психічний примус є обставинами, які, згідно статті 40 КК України, за певних умов виключають кримінальну протиправність діянь, передбачених ст. 111-1 КК України.

Проте, суду не надано доказів, що Арифова Л.А. будучи громадянкою України, вчинила дії, що ставляться їй у провину, під безпосереднім впливом фізичного примусу, внаслідок якого вона не могла керувати своїми вчинками, чи психічного примусу, за умови, що такі дії були необхідними для усунення небезпеки, що безпосередньо загрожувала їй чи охоронюваним законом його правам або правам інших осіб, а також суспільним інтересам чи інтересам держави, якщо цю небезпеку в даній обстановці не можна було усунути іншими засобами і якщо при цьому не було допущено більш значної шкоди, ніж відвернена шкода (або, хоча шкода була і більш значною, але внаслідок сильного душевного хвилювання, викликаного небезпекою, особа не могла оцінити відповідність заподіяної шкоди цій небезпеці).

Натомість, послідовні показання допитаних в судовому засіданні свідків, про які зазначено вище, об'єктивно вказують на добровільність дій Арифової Л.А., оскільки, як ствердили свідки, обвинувачена добровільно повернулася на тимчасово окуповані території.

Ніяких об'єктивних даних, які б свідчили про те, що до Арифової Л.А. застосовувався фізичний та/або психічний примус, внаслідок застосування яких/якого обвинувачена вчинила інкриміноване їй дії, суду не надано.

З досліджених судом доказів, зазначених вище, встановлено, що Арифова Л.А. діяла добровільно, а будь-які докази, що її примушували до вчинення таких дій, за встановлених вище судом обставин, відсутні.

Отже, правові підстави вважати про наявність обставин, що виключають кримінальну протиправність діяння Арифової Л.А. у суда відсутні.

Таким чином, розглянувши кримінальне провадження з дотриманням положень ч. 1 ст. 337 КПК України, в межах висунутого обвинувачення, дослідивши безпосередньо в судовому засіданні наведені вище письмові докази у їх сукупності, надавши їм належну правову оцінку, відповідно до вимог ст. 94 КПК України, виходячи із загальних засад кримінального судочинства, враховуючи, що показання свідків, дані ними безпосередньо в судовому засіданні, є послідовними, відповідають іншим обставинам справи та підтверджуються дослідженими письмовими доказами, які, на думку суду, є належними та допустимими, не викликають сумнівів у їх достовірності, оскільки підстав ставити їх під сумнів у суду немає, тому суд бере їх за основу при постановленні даного вироку та приходить до висновку про винуватість Арифової Л.А.

При обранні покарання суд враховує ступінь тяжкості вчинених кримінальних правопорушень, характер діяння, форму й ступінь вини, мотиви вчинення кримінального правопорушення і дані про особу винного.

Обставин, які відповідно до ст. 66 КК України пом'якшують покарання обвинуваченої, не встановлено.

Обставиною, яка відповідно до ст. 67 КК України обтяжує покарання обвинуваченої, є вчинення злочину з використанням умов воєнного стану.

Арифова вперше притягується до кримінальної відповідальності, до скоєння злочинів на обліках у лікаря психіатра та нарколога не перебувала.

Відповідно до вимог ч. 2 ст. 65 КК України особі, яка вчинила кримінальне правопорушення, має бути призначене покарання, необхідне й достатнє для її виправлення та попередження нових кримінальних правопорушень.

Згідно ч. 2 ст. 50 КК України покарання має на меті не тільки кару, а й виправлення засуджених, а також запобігання вчиненню нових кримінальних правопорушень як засудженими, так і іншими особами.

Таким чином, при призначенні Арифовій покарання суд враховує, що інкримінований їй злочин відноситься до особливо тяжкого злочину проти основ національної безпеки, а відтак в умовах сьогодення - прямої військової агресії проти України, має підвищену суспільну небезпеку, а також те, що остання вчиняла злочинні дії, представляючи окупаційну владу в незаконному судовому органі, в тому числі і з корисливих мотивів, а тому призначення міри покарання, пов'язаної у триманні засудженої в умовах в ізоляції в межах санкції кримінального закону, яким встановлено відповідальність, з позбавленням права обіймати певні посади та з конфіскацією усього належного майна, матиме на меті не тільки кару, але й виправлення в разі затримання та направлення останньої для відбування покарання, запобігання вчиненню аналогічних злочинів у подальшому як самою обвинуваченою так і іншими особами.

Водночас, враховуючи конкретні обставини справи, суд не знаходить підстав для застосування до обвинуваченої вимог ст. 75 КК України чи призначення їй покарання із застосуванням ст. 69 КК України.

За переконанням суду, саме така міра покарання є законною, обґрунтованою,

справедливою, необхідною, співмірною характеру вчинених дій та достатньою для виправлення обвинуваченого та попередження вчинення як ним, так і іншими особами кримінальних правопорушень.

Долю речових доказів вирішити в порядку ст.100 КК України.

Керуючись ст.ст. 368, 370, 374 КПК України, суд, -

У Х В А Л И В :

АРИФОВУ ЛЮДМИЛУ АНАТОЛІЙВНУ визнати винуватою вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України та призначити їй покарання у виді позбавлення волі строком на 12 років, з позбавленням права обіймати посади в органах державної влади та місцевого самоврядування, органах державного управління та контролю, правоохоронних і судових органах, підприємствах та організаціях державної чи комунальної власності на строк 15 років, з конфіскацією належного на праві приватної власності майна.

Речові докази - документи, залишити в матеріалах судової справи.

Обраний в порядку ч. 6 ст. 193 КПК України запобіжний захід у вигляді тримання під вартою - залишити без змін.

На вирок може бути подана апеляційна скарга до Волинського апеляційного суду протягом тридцяти днів з дня його проголошення через Луцький міськрайонний суд Волинської області.

Вирок набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо таку скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги вирок, якщо його не скасовано, набирає законної сили після ухвалення рішення судом апеляційної інстанції.

Учасники судового провадження мають право отримати в суді копію вироку.

Копію вироку після проголошення негайно вручити захиснику обвинуваченого та прокурору.

Інформацію про ухвалений вирок, опублікувати у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження згідно з положеннями статті 297-5 КПК України та на офіційному веб-сайті суду.

Головуючий суддя

О.М. Данелюк

Згідно з оригіналом.
Суддя Луцького міськрайонного суду

О.М. Данелюк

Вирок не набрав законної сили.
Оригінал вироку знаходиться в матеріалах справи № 161/15700/24; Ікп/161/1342/24
Виготовлено з автоматизованої системи документообігу
Помічник судді:
09.12.2024

Ю.В. Маліна